“Glej pride ura in je že tu, ko se boste razkropili vsak na svoj konec in Me pustili samega! Vendar nisem sam, kajti Oče je z Menoj” (Janez 16,32)
Dne 19. februarja 1844, zvečer

1 “Glej, pride ura in je že tu, ko se boste razkropili vsak na svoj konec in Me pustili samega! Vendar nisem sam, kajti Oče je z Menoj.”
2 To besedilo pove, kar imate sedaj popolnoma razločno pred vašimi očmi in je bilo na razpolago že po Mojem vnebovzetju. Zato je potem to besedilo eno izmed najlažjih, ker se da njegov smisel v celoti zgrabiti z rokama in nogama hkrati.
3 Samo pripomnil bi na tem mestu, kakšna je razlika med tem, ako se včasih glasi: “Prišel bo čas...”, drugič pa: “Prišla bo ura...”. S “časom” razumemo neki premakljiv rok, ki bo prišel skupaj z nekim nedoločenim “ko”. Z “uro” pa razumemo neki takoj nastopajoč, s povedjo določen rok.
4 Včasih se utegne zgoditi, da boste pri tem besedilu našli “čas” namesto “ura”. To je pa napaka; kajti glasiti se mora: “Prišla bo ura...” - in to zato, ker napoved nastopi takoj po tej preroški izjavi.
5 Kaj je razumeti s to razkropitvijo? Morda osebni razhod Mojih učencev in blagovestnikov in sicer vsakega na drug kraj? Oh ne! Njihova odreditev, h kateri sem jih pozval, je bila oditi tja v vse dežele in pridigati evangelij vsem ljudem.
6 Mar ne bi bilo nesmiselno z Moje strani, ako bi jim hotel narediti iz njihovega poziva neko zlo prerokbo? Kajti z njo bi se morali poklicani raznašalci Moje besede neprenehoma tiščati skupaj, na enem kupu, zato da ne bi naredili nobene škode, kakor se dogaja v vašem času marsikateremu verskemu redu, ki daje s svojo skupino človeštvu prav toliko malo plodnega, kakor neki kup utrinskega kamenja na dnu morja, ki dajo tistemu, ki jih vidi zdrveti v morje, pričakovati veličastne in strašne posledice. Ko pa so se pogreznili na mirno dno morja, obležijo tam brez učinka in služijo kvečjemu nekolikim požrešnim polipom za podlago.
7 V tej napovedi torej ni niti najmanjše sledi o neki osebni in s krajevni razkropitvi, o čemer priča že tudi besedilo samo, kjer se glasi: “Čeprav Me boste zapustili, Jaz kljub temu ne bom sam; kajti Oče je v Meni.”
8 Presodite sedaj sami: Me sploh more kdo zapustiti kot osebo in v prostoru? Kam pa naj bi šel, da bi Mi bil dlje ali bližje? Ali bo dlje od Mene, če je v Južni Ameriki ali v Severni Aziji? Menim, da je to Zame, ki sem vsepovsod prisoten, vendar čisto zanesljivo precej vseeno. Torej kot že rečeno, tukaj ni govora o neki osebni in prostorski razkropitvi.
9 Kakšna razkropitev je potem tukaj mišljena? Ozrite se po verskih ločinah, ki trenutno obstajajo pred vašimi očmi in so bile v komaj opaznih sledeh prisotne med blagovestniki že v času Mojega življenja, - in iz tega vzroka sem tudi dal to napoved. In ako gledate na besedne dvoboje med Mojima prvima blagovestnikoma, vam mora postati toliko jasneje in z rokama in nogama boste mogli dojeti, kakor že rečeno, kakšno razkropitev sem tukaj napovedoval Mojim blagovestnikom in učencem.

10 Po Mojem vnebovzetju je minilo le nekaj stoletij in razkropitev je bila že tako velika, da ni nihče več vedel, kdo je kuhar in kdo je natakar. Potrebno je bilo sklicevati veličastne cerkvene zbore, po cerkvenem zboru pa je ostalo tako, kot pred njim, se pravi razkropljeno.
11 Kako je s tem danes, vam gotovo ni treba pokazati; kajti kamor koli se že ozrete, vsepovsod vidite razkropitev
12 Glasi se: “Vsak na svoj konec.” To pove toliko kot: “Vsaka verska ločina se ima za najboljšo in najpristnejšo. ”Sem mar zato sam? Oh ne! Oče, prva ljubezen, je vendar v Meni.
13 *Moje spoznam po ljubezni in ne po verski ločini!* Kdor Me ljubi in se drži Moje besede, ta ima v sebi Očetovo ljubezen, kakor imam Jaz očeta v Meni, in On je eno z Menoj, ker sem Jaz eno z Očetom! Zato nisem sam; kajti kakor je oče v Meni, tako sem Jaz v vsakomer in vsak, ki Me ljubi in Mi sledi, je tako tudi v Meni.
14 Tukaj med verskimi ločinami ni razlike in preklet naj bo tisti, ki daje predvsem iz posvetnih razlogov prednost eni ločini pred drugo! Kajti v nobeni ločini ni resnice in življenja, vse je naravnano na prisilno verovanje in na verovanje na osnovi pregovarjanja, kar pa ni niti za las boljše. Vprašanje: Kaj se zgodi z nevezanim človekom?
15 Sem Jaz že kdaj silil koga verovati? Vsakomur sem prepustil svobodno odločitev. Komur ne zadostujejo Moja dela in njegovo lastno notranje prepričanje, tega ne silim z nobenim drugim sredstvom; kajti Mojega nauka nisem dal za verovanje, marveč samo za delovanje.
16 Nisem dejal: “Kdor Mi bo verjel, bodo iz njegovih ledij tekli tokovi žive vode!”, marveč sem povedal: “Kdor bo deloval po Moji besedi, ta bo izvedel, ali je Moj nauk od Boga ali od ljudi!”
17 Kaj bi pa koristil poziv k verovanju? Toliko sem že moral vedeti vnaprej, da ena in ista luč tako različno osvetli predmete, na katere pade, kakor so različni predmeti sami.
18 Prav tako je z lučjo verovanja! Odvisno na kako pobarvano človeško srce pade, tako ga mora tudi osvetliti. Toda, zahtevati, naj bi se ena in ista luč od src, ki so v tisočerih barvah, odbijala samo kot popolnoma bela, je zato prav gotovo največja norost.
19 Učinek luči vendar mora biti različen; toda učinek ljubezni ostane enak, kakor ga ima toplota sama po sebi; rdečo barvo ogreje na enak način kot modro in vse more razžariti in barva resničnega ljubezenskega žara je večno ena in ista in žareče zlato se ne razlikuje od razžarjenega kosa železa.

20 Glejte, takšen je pomen tega besedila! Zato se ne razkropite, temveč ostanite v ljubezni in potem boste živeli ! Amen.”

Jakob Lorber
Pojasnila svetopisemskih besedil